

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזו אייזנברג

"סע ליפן" חלק שני הרב מרווין טוקאייר

בחלק הראשון סופר כיצד דחק הרבי ברב מרווין טוקאייר ובכלתו לנסוע ליפן כדי לסייע ליהודים המתגוררים שם. הרב טוקאייר וכלתו סירבו בנימוס להצעתו של הרבי.

זמן קצר אחרי הפגישה שלנו עם הרבי, קיבלתי טלפון מנשיא הקהילה היהודית ביפן. הוא הסביר שהוא שוהה כעת בניו יורק, וביקש להיפגש אתי על כוס קפה. בפגישתנו, הציע לי לפתע פתאום נשיא הקהילה ביפן את משרת רב הקהילה היהודית.

דחיתי את ההצעה, אך כעבור חודש הוא חזר. נפגשנו שוב על כוס קפה, הוא שב והציע לי את המשרה, ואני שבתי וסירבתי. בפעם השלישית שהוא חזר, נתתי בסופו של דבר את הסכמתי. אשתי ואני החלטנו שאולי יהיה זה רעיון טוב למלא תפקיד זה למשך שנתיים. נהיה ביחד, רחוקים מכל ההמולה, וזה יאפשר לנו לבסס את הקשר בינינו - וחופף מזה, נהיה קרובים לסינגפור, להונג קונג ולבנגקוק. תהיה זו יופי של חופשה במזרח הרחוק.

כעבור כשנה נארזו ונשלחו ליפן הרהיטים, כלי הבית והספרים שלנו. אשתי הייתה בהיריון עם בננו הראשון, ולכן החלטנו להמתין עד ללידה, ורק אחר כך לצאת לדרך ליפן.

אלא שאז, באופן פתאומי לחלוטין, נפטר אבי. בימי השבעה, הגיע מכתב מהרבי. הרבי ניחם אותי על האבדון. מכתב זה היה מאוד משמעותי עבורי, שכן שוב התחבטתי בנוגע להחלטה האם לנסוע או לא. כעת, ניצבתי בפני דילמה חדשה: האם אוכל לעזוב את אמי ולהשאיר אותה לבדה בעת הזו? לא ידעתי מה לעשות.

אחרי שקמתי מהשבעה, התקשרתי למזכירות הרבי וביקשתי להיפגש עמו. מיד קבעו לי פגישה. תחילה, הודיתי לרבי על מכתבו, והסברתי עד כמה הוא היה

משמעותי ומועיל עבורנו, הן עבורי והן עבור אמי. קראנו את המכתב הזה שוב ושוב, אולי מאה פעמים.

אך בהמשך אמרתי לרבי שאינני בטוח אם עדיין נכון שאסע ליפן. דאגתי בקשר לאמי, וגם חששתי שבמדינה הזרה לא יהיה מניין מדי יום, שבו אוכל לומר את הקדיש. "עליך לנסוע", אמר הרבי. "אם אתה דואג בקשר לאמך, אזי קח אותה אתך - אבל אל תיסוג מתכניותך". אחר כך הדריך אותי הרבי כיצד להתנהל שם. "אתה תהיה הרב היחיד בכל האזור. לא תשמש רק בתור רב בית הכנסת, אלא תהיה רבה של הקהילה כולה, אפילו של אותם יהודים שאינם באים לבית הכנסת. עליך להיות פתוח לכולם, ועל כולם לדעת שאתה הידיד שלהם. עליהם לדעת כי הם יכולים לפנות אליך, ושאתה תבוא אליהם אם הם יזדקקו לעזרתך. בין אם הם מגיעים לבית הכנסת, ובין אם לאו, עליך להתעניין בהם, ולגלות דאגה לצורכיהם".

הוא יעץ לי להקים בית ספר, וללמד שיעור במשנה,

«

בתום שיחתנו, הציע האיש שאכתוב הקדמה לתלמוד, ואתרגם ממבחר סיפורי התלמוד ליפנית. עשיתי זאת, והספר הפך להיות רב מכר ביפן. נמכרו ממנו קרוב למיליון עותקים, והוא עדיין נמכר שם כיום; כמדומני שזו המהדורה השלוש עשרה שלו.

לעולם לא אוכל לשכוח את הפגישות שלי עם הרבי, ואת המבט בעיניו. הייתה בהן חמימות ויופי, ועם זאת הן היו גם עיניים חודרות. היה נדמה שהן מביטות דרכי, ובוחנות כליות ולב. זהו זיכרון שלא ניתן לשכוח, וקשה לבטא את הדברים למישהו שמעולם לא פגש אותו. ההרגשה הייתה שזהו אדם שלא ניתן לרמות אותו. הרבי לא היה אדם רגיל, אלא אדם בעל כוחות מיוחדים, אדם שהיה הכי קרוב לקדושה שאדם מסוגל להגיע...

הרב מרווין טוקאיייר שימש כרב היחיד ביפן במשך שמונה שנים, שבמהלכן חיבר כמה ספרים בנושאי יהדות בשפה היפנית. הוא רואיין בביתו בגרייט נק, ניו יורק, בחודש טבת תשע"א (2010).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ט (1969) — הרבי הורה להתחיל בהוצאה לאור של חידושי אביו, הרב לוי יצחק, על ספר הזוהר. כתיבי היד הוברחו מברית המועצות והגיעו לניו יורק זמן קצר קודם לכן.¹ כ' במנחם אב

< תשכ"ד (1964) — הרבי כתב למנהל רשת בתי ספר חב"ד, הפועלת במסגרת מערכת החינוך הדתית ממלכתית בישראל, כי בנוסף על עבודתם בחינוך התלמידים, עליהם להשפיע גם על ההורים להוסיף בלימוד התורה ובקיום המצוות.² כ"א במנחם אב

< תשמ"ח (1988) — הרבי שיבח את העובדה שילדים בעלי מוגבלויות מכונים 'ילדים מיוחדים', מאחר שהסיבה ל'מוגבלות' של אותם ילדים נובעת מהעובדה שלכל אחד ואחת מהם יש כוחות וחוזקות מיוחדים שהגוף אינו מסוגל להפנים ולהכילם.³ כ"ג במנחם אב

1 מיומנו של הרב יהודה לייב גרונו
2 היכל מנחם, כרך א, עמ' 127
3 תורת מנחם תשמ"ח, כרך ד, עמ' 184

מתוך הטקסט עצמו. "השתמש בטקסט - באיזה טקסט שתבחר, אבל תלמד מתוך הכתובים, שכן אז, אפילו אם לא ימצא חן בעיניהם מה שאתה אומר - יהיה להם מול העיניים את טקסט המקור. אם רק תמסור הרצאה, הדברים ייכנסו באוזן אחת וייצאו מהאוזן השנייה; אולם, אם יהיה מולם דף מקורות, יהיה להם משהו ביד שיוכלו לקחת אתם הביתה".

הרבי גם אמר לי ללמוד תורה עם אשתי - בפרט חומש עם רש"י. "לימדו ביחד, זה יתרום לאחדות ביניכם. אתם תהיו שם לבד, רחוקים מחברים וממשפחה, וזה יהיה זמן האיכות שתבלו יחד".

הרבי המליץ לי לבחור יועץ ומורה דרך - מישהו שאוכל להפנות אליו שאלות הלכתיות, אדם בעל סמכות שאוכל לפנות אליו במידת הצורך. אמרתי לרבי שהייתי רוצה להתקשר אל הרב משה פיינשטיין, והוא הגיב, "זה טוב מאוד. אזכיר לו את שמך ואבקש שיקבל את פניותך, מאחר שאתה תהיה אחראי על אזור כה נרחב". אחר כך סיים הרבי באומרו, "חיי מצוות יום יום" - ובכך, העניק לי הרבי את הצהרת המשימה שלי. רשמתי את המילים הללו על גבי כרטיס קטן שליווה אותי כל העת, והם הפכו להיות המוטו שלי: לחיות את התורה והמצוות ביום יום.

השנים הללו התבררו בדיעבד כשנים הטובות ביותר בחיינו. עולם שלם נפתח בפניי - למדתי הרבה מאוד על עצמי כאדם, כיהודי וכאמריקני.

חלפו שנתיים מרתקות, ואז נשארנו עוד שנה ועוד אחת; בסופו של דבר יצא שנשארנו שם שמונה שנים! תחילה, אמרנו שלא נשלח את ילדינו לבית הספר שם. אולם, מאחר שהחלטתי שלא אעזוב את המקום אלא אם כן יימצא מחליף ראוי, לא נותרה לי ברירה אלא לרשום אותם שם לבית הספר.

במשך הזמן שמתי לב שהיפנים מגלים סקרנות רבה בנוגע ליהדות, ובמיוחד בנוגע לתלמוד. יום אחד התקשר מישהו וביקש לשאול ממני את התלמוד. "אקרא אותו במהלך הלילה, ואחזיר לך אותו בבוקר", אמר. חייכתי לעצמי, והמלצתי לו להגיע עם משאית. רק אחרי שהגיע כדי לקחת את הספרים הוא קלט כמה כרכים יש בתלמוד.

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org